

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer toogtyve

Jeff Pippenger

2026-01-02

Nummer Toogtyve

Vi var halvvejs gennem de fire henvisninger til det gamle Israel som „øgleunger“-generationen i den foregående artikel. I Matthæus betegner både Johannes og Jesus farisæerne og saddukæerne som øgleungers generation. Johannes repræsenterer begyndelsen på en prøvelsesproces, som identificeres, idet han lærte, at Jesus, som skulle komme efter ham, fuldstændigt ville rense sin tærskelplads. Jesus føjede til Johannes' prøvelsesproces ved at inddrage domsprocessen, idet Han henviste til dronningen af Saba og Nineve. Dom finder sted i den fjerde generation, og én klasse i dommen manifesterer sig som slanger, for deres fader er Djævelen. Jesus tilføjede spørgsmålet om den fjerde generation, der søger et tegn, når tegnet var lige for øjnene af dem.

I Matthæus treogtyve fremstilles »ve-råbene« over farisæerne og saddukæerne, og prøvelsens og dommens proces knyttes atter til den sidste generation. Kapitel toogtyve forbereder baggrunden for ve-råbene i kapitel treogtyve.

Mens farisæerne var forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?

De siger til ham: Davids Søn.

Han siger til dem: »Hvordan kan da David i Ånden kalde ham Herre, når han siger: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får lagt dine fjender som skammel for dine fødder? Når altså David kalder ham Herre, hvordan er han da hans søn?«

Og ingen var i stand til at svare ham et ord, og fra den dag vovede ingen mere at stille ham spørgsmål. Matthæus 22:41–46.

Da døren blev lukket for enhver yderligere omgang, fremsætter Jesus dernæst otte ve-råb i det følgende kapitel. I vers tretten lyder ve-råbet over dem, der lukker dørene til Himmeriget. Det er fra Himlens døre, at den sildige regn udgydes. De otte ve-råb handler om dem, som bekender at åbne den dør, som intet menneske kan åbne, og lukke den dør, som intet menneske kan lukke. I et syn blev Søster White vist dem, som ikke fulgte Kristus ind i det Allerhelligste, men sendte deres bønner til det tomme hellige sted, hvor Satan, idet han udgav sig for at være Kristus, fik dem til at tro, at alt var i orden. De havde genåbnet det hellige sted og lukket det Allerhelligste.

„Mange ser med rædsel på jødernes handlemåde, idet de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser beretningen om den skændige mishandling, Han blev udsat for, mener de, at de elsker Ham og ikke ville have fornægtet Ham, som Peter gjorde, eller korsfæstet Ham, som jøderne gjorde. Men Gud, som ransager alles hjerter, har sat den kærlighed til Jesus på prøve, som de gav sig ud for at føle. Hele himlen fulgte med den dybeste interesse modtagelsen af den

første engels budskab. Men mange, som bekendte at elske Jesus, og som fældede tårer, når de læste beretningen om korset, hånede det gode budskab om Hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de, at det var en vildfarelse. De hadede dem, som elskede Hans tilsynkomst, og lukkede dem ude af menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke have gavn af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i det himmelske helligdoms allerhelligste. Og ved at forkaste de to foregående budskaber har de således formørket deres forstand, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde navnkirkerne korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu forbøn dér. Ligesom jøderne, der frembar deres nytteløse ofre, opsender de deres nytteløse bønner til det rum, som Jesus har forladt; og Satan, som glæder sig over bedraget, påtager sig et religiøst ydre og leder disse bekendende kristnes sind til sig selv, idet han virker med sin magt, sine tegn og løgnens undere for at fastholde dem i sin snare.“ Early Writings, 258–261.

Vers fjorten er et ve over at fortære enkers huse og bede lange bønner. Vers femten udtaler et ve over at gøre deres proselytter til dobbelt så meget Helvedes børn, som de selv var. Versene seksten til og med toogtyve handler om de ugudelige, som sværger ved templet.

„Dette er ikke Søster Whites ord, men Herrens ord, og hans sendebud har givet dem til mig, for at jeg skal give dem til jer. Gud kalder jer til ikke længere at arbejde på tværs af hans hensigt. Der blev givet megen vejledning angående mænd, som gør krav på at være kristne, mens de åbenbarer Satans egenskaber og i ånd, ord og handling modarbejder sandhedens fremgang og visselig følger den vej, hvor Satan leder dem. I deres hjertes hårdhed har de tilranet sig myndighed, som på ingen måde tilhører dem, og som de ikke bør udøve. Den store Lærer siger: 'Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte.' Mænd siger i Battle Creek: 'Herrens tempel, Herrens tempel er vi,' men de bruger almindelig ild. Deres hjerter er ikke blødgjort og underlagt ved Guds nåde.“ Manuscript Releases, bind 13, 222.

I vers treogtyve og fireogtyve lyder ve-råbet over forsømmelsen af retfærdighed, barmhjertighed og troskab. Vers femogtyve og seksogtyve handler om foregivelsen af at rense bægerets yderside, men ikke indersiden.

„‘Vi har denne skat,’ fortsatte apostlen, ‘i lerkar, for at kraftens overvældende storhed skal være af Gud og ikke af os.’ Gud kunne have forkyndt sin sandhed ved syndfrie engle, men dette er ikke hans plan. Han vælger mennesker, mennesker omgivne af skrøbelighed, som redskaber i virkeliggjørelsen af sine hensigter. Den uvurderlige skat lægges i lerkar. Gennem mennesker skal hans velsignelser bringes til verden. Gennem dem skal hans herlighed skinne frem i syndens mørke.“ The Acts of the Apostles, 330.

Så identificerer vers syvogtyve og otteogtyve de ugudelige som hvidtede grave og knytter an til Shebna i Esajas, kapitel toogtyve, hvor Shebna ophøjede sig i den prægtige grav, han lod opføre, men som han aldrig skulle komme til at ligge i, for Gud ville kaste ham ud af sin mund til en fjern mark. Den fjerne mark er fremstillet ved graven til den løgnagtige profet fra Betel, som fik den

ulydige profet til at blive begravet i den samme grav. Så siger det ottende ve:

Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I bygger profeternes grave og smykker de retfærdiges gravmæler og siger: Havde vi levet i vore fædres dage, da ville vi ikke have haft del med dem i profeternes blod. Altså vidner I mod jer selv, at I er børn af dem, som dræbte profeterne. Gør da jeres fædres mål fuldt.

I slanger, I øgleyngel, hvordan kan I undfly helvedes fordømmelse?

Derfor, se, jeg sender til jer profeter og vise mænd og skriftkloge; og nogle af dem skal I slå ihjel og korsfæste, og nogle af dem skal I hudstryge i jeres synagoger og forfølge fra by til by, for at alt det retfærdige blod, som er udgydt på jorden, skal komme over jer, fra den retfærdige Abels blod til blodet af Zakarias, Barakias' søn, som I slog ihjel mellem templet og alteret.

Sandelig siger jeg eder: Alt dette skal komme over denne slægt. Matthæus 23:29–36.

Slangerne, som er øgleungernes slægt, dømmes i denne passage. I passagen er dommen ikke baseret på dronningen af Sabas og Nineves vidnesbyrd, men på blodet fra Abel til Zakarias. Den fjerde slægtled, som er øgleyngel, dømmes ved to vidner fra det ydre i det gamle Israels historie og to vidner fra det indre i det gamle Israels historie. Lukas kapitel tre er den sidste af de fire henvisninger til øgleynglet i det fjerde og sidste slægtled, og det er ganske enkelt en parallel til Matthæus kapitel tre. Fire henvisninger, som identificerer, at under den endelige dom over Guds hus, under det fjerde slægtled, vil den ene klasse åbenbare deres karakterer som Satans sønner og døtre, og den anden klasse som Guds sønner og døtre. Den prøvelsesproces, som indleder adskillelsen, begynder, når budbringeren, som bereder vejen for Pagtens Budbringer, opløfter sin røst i ørkenen.

I Skriftens hellige væv er navne ikke blot betegnelser, men hviskede profetier—anden sange sunget under historiens overflade, som åbenbarer genløsningens hjerte. Når betydningerne af efterkommerne fra Adam til Noa ordnes til en sætning, frembringer det et budskab, der svarer til den historie, som slægtsregisteret repræsenterer. Adam betyder „menneske“, og Set betyder „indsat“. Enosj betyder „dødelig“ (underlagt døden), og Kenan betyder „sorg“. Gennem „Guds pris/velsignelse“ (Mahalalel) ville Himlen „stige ned“ (Jared). Himlen steg ned som den „indviede eller salvede“ (Enok), som forkyndte domsbudskabet gennem sin søn Metusalem („når han dør, skal det blive sendt“). Hans død ville være klimaks i en „mægtig“ udgydelse af Helligånden, repræsenteret ved Lamek (åndedrag), som forenedes med Metusalem, således som Midnatsråbet forenedes med den anden engel. Metusalem var den anden engel, og Lamek Midnatsråbet, som kulminerede ved Noas flod.

Yderligere destilleret erklærer navnene: »Mennesket blev bestemt til at være dødeligt, undergivet sorg og død, som følge af den første Adam; men ved Guds velsignelse indviede Kristus sig selv til at komme ned og forkynde dom gennem sin død på korset, hvilken blev efterfulgt af Helligåndens kraftfulde udgydelse.«

Disse ti navne sammenfatter evangeliets budskab, samtidig med at de skildrer jordens historie fra skabelsen til den sildige regn, kulminerende i det andet komme. Denne symbolik, som er skjult i

navnene, finder sit modstykke i Åbenbaringen. Første Mosebog fremstiller alfa-slægtsregisteret, og Åbenbaringen 7's 144.000 fremstiller omega-opfyldelsen i den beseglede rest.

Juda betyder „lovprisning“, Ruben betyder „se, en søn“, Gad betyder „lykke/hærskare“, Asher betyder „lykkelig/velsignet“, og Naftali betyder „brydning“. Manasse betyder „den, som får til at glemme“, Simeon betyder „hørelse“, Levi betyder „forenet/tilknyttet“, Issakar betyder „belønning“, Zebulon betyder „ære/bolig“, Josef betyder „forøgelse“, og Benjamin betyder „højre hånds søn“.

De, som følger Løven af Judas stamme, er Guds sønner, velsignet med lykke, idet de gennemgår en prøvelsesproces, hvor de kæmper med Gud, således som Jakob gjorde. Gennem denne kamp bliver deres synder glemt i den helliggørelsesproces, som frembringes ved at høre Guds Ord, hvilket igen knytter dem til Kristus i et pagtsforhold. Deres løn er at bo ærefuldt med Kristus på Hans trone, siddende i de himmelske steder, idet Gud bruger dem til at udvide Sit rige — idet Han kalder den store skare ud af Babylon som sønner af Hans højre hånd.

Leas seks sønner var Ruben, Juda, Simeon, Levi, Issakar og Zebulon. Hendes tjenestepige Zilpa, hvis navn betyder „en velduftende dråbe“, havde to sønner — Gad og Asher. Rachels to sønner var Josef og Benjamin. Rachels tjenestepige Bilha betyder „genert eller frygtsom“, og hendes sønner var Dan og Naftali. Profetisk set giver slægtstavlen her flere linjer at overveje. I modsætning til alfaen og de ti slægtled i Første Mosebog kapitel fem har omegaen tolv efterkommere med sine egne specifikke profetiske variabler. Blandt de et hundrede og fireogfyrre tusind nævnes Dan ikke, og Manasse erstattede sin bror Efraim.

Første Mosebogs alfa-slægtstavle svarer til Åbenbaringens omega-slægtstavle, for Første Mosebog identificerer Kristi guddommelige værk i frelsen, og Åbenbaringen identificerer dem, som i omega-opfyldelsen af denne alfa-profeti fuldkomment opfylder netop det løfte og den profeti, der fremsættes i alfa-profetien.

Anvendelsen af disse to linjer foretages ofte af teologerne, men aldrig ud fra perspektivet i metoden linje på linje. De to slægtstavler i Første Mosebog og Åbenbaringen frembærer to vidner om, at Gud taler på et sekundært niveau. Det ene sprog er det skrevne vidnesbyrd, sådan som det er nedtegnet, og en sekundær linje inden for dette vidnesbyrd fremstilles på et symbolsk niveau. Teologerne går typisk ikke videre end de overfladiske iagttagelser om det budskab, der formidles gennem betydningen af navnene i Første Mosebog og Åbenbaringen. De behandler det, de ser, som en kuriositet, der siger mere om deres egen menneskelige visdom, hvilket bevidnes ved deres skinhellige evne til at se metaforen i navnenes betydning. De ser aldrig det budskab, der fremstilles i Ismaels tolv sønner. De ser ikke Jesu slægtstavler i Matthæus og Lukas korrekt. De ser ikke slægtstavlerne over Judas sidste syv konger og Israels sidste syv konger, Judas første syv konger eller Israels første syv konger.

Når jeg siger, at de ikke ser, mener jeg, at hvis du spørger Google, om der findes lære om disse slægtsregistre, er svaret »ja« til Første Mosebogs Adam til Noa og »ja« til de hundrede og fireogfyrre tusinde. Men anvender de Abrams ti efterkommere i Første Mosebog elleve på denne måde? Nej. Anvender de Kains slægtstavle og Sets slægtstavle? Ja, men så langt fra den egentlige

betydning, at det er, som om de befinder sig på et helt andet emne. De behandler uden tvivl Kristi slægtsregistre i Matthæus og Lukas, men endnu en gang rammer de langt ved siden af. Hvorfor betyder det noget, spørger du? Fordi jeg agter at give en oversigt over disse profetiske slægtslinjer, og jeg vil fra begyndelsen gøre det klart, at jeg søger at identificere betydningen af den fjerde generation som et symbol i bibelsk profeti. Oversigten over disse slægtsregistre vil hjælpe i den henseende, men det ville være forsømmeligt af enhver, hvis de mente, at det enkle sammendrag af disse ting, som følger, er alt, hvad der er at forstå om disse slægtslinjer.

Efter Adams til Noas slægtstavle finder vi to slægtslinjer i Første Mosebogs kapitel fire og fem. Disse to linjer repræsenteres ved Kains efterkommere og Sets efterkommere. I modsætning til Adams til Noas slægtstavle, som omfattede ti efterkommere, angiver både Sets og Kains linje otte efterkommere. Af denne grund må de behandles som to perioder på fire. Set og Kain er pagtsymboler, og Kain repræsenterer dem, som i Esajas otteogtyve og niogtyve indgår en dødspagt, som skal gøres ugyldig ved den overskyllende svøbe. De er dem, der bygger deres huse på sand. De, som bygger på Klippen, indgår en livspagt, således som det fremstilles i Første Petersbrev, kapitel to, som dem, der har smagt, at Herren er god, og er den „udvalgte slægt“. De „mange“ bygger på sandet, men „få“ er udvalgt.

Kains slægtstavle er en oprørsk akkord i navnenes symfoni, for navnene repræsenterer menneskelig herlighed, som er forgængelig og fører til formålsløs omflakken, efter at være blevet ramt af himlen. Uden hensyn til advarslen bekender Kains linje sig til en falsk guddommelighed, tilhyllt hævn-gerrig menneskelig magt, repræsenteret ved menneskehedens kunster, som smeder en jernkultur; skøn, men voldelig og blottet for håb. Denne sidste udtalelse er en oversigt over budskabet i Kains otte slægtled, således som det udledes af navnene.

Sets slægtslinje svarer Kains slægtslinje med nåde. I den menneskelige skrøbelighed, som er blevet tildelt menneskehed, vil de, som påkalder Gud, få deres sorg vendt til lovprisning, når himlen stiger ned. Når de trofast vandrer ad den vej, som fører op til herlighed, i en prøvetid, indtil råbet om »håb« bringer hvile gennem udfrielsens vande. Denne sidste udtalelse er en oversigt over budskabet i Sets otte slægtled, således som det udledes af navnene.

Grunden til at opdele de otte generationer i to sæt af fire generationer fastlægges i pagtens første trin, når profetien om trældommen i Egypten identificeres som 400 år, og også at de 400 år ville ende i den fjerde generation. Når Paulus' vidnesbyrd indarbejdes i pagtens alfa-profeti, frembringer det to perioder på 215 år, som hver bestod af fire generationer. De otte generationer i de 430 år repræsenterer to perioder på 215 år. Den første periode repræsenteres af den gode Farao, som kendte Josef. 215 år senere var der en ny Farao, som ikke kendte Josef. Derpå begyndte det næste sæt af fire generationer.

Otte slægtled, ligeligt opdelt i to perioder, tydeligt afmærket som hver sin periode på fire slægtled, stadfæster anvendelsen af Kains og Sets otte slægtled på samme måde. Når denne anvendelse foretages, har man Sets otte slægtled afstemt med Kains otte slægtled. Kain repræsenterer de mange, som modtager dyrets mærke, og Set repræsenterer de få, som modtager Guds segl. Kain er menneskehedens tegn, og Set er tegnet på menneskeheden forenet med Guddommen i Noas pagts

kontekst, hvorimod Josefs og Moses' linje står i Abrams pagts kontekst.

Derefter fremstilles i kapitel elleve de udvalgte folks slægtslinje ved ti navne fra Sem til Abram. Kapitel elleve er fortællingen om Babelstårnet, men også de udvalgte folks slægtstavle, sådan som den repræsenteres ved Abraham. Kapitel elleve indfører et udvalgt folk, som skulle indgå i en trefoldig pagt med Gud. Det tredje og sidste trin var ofringen af Isak i kapitel toogtyve. Kapitel „elleve“ er alfa-begyndelsen, og kapitel „toogtyve“ er omega-afslutningen. Den tro, der kræves for at høre Guds stemme i navnenes betydning, er ikke anderledes end den tro, der kræves for at høre hans stemme i nummereringen af hans Ord. En anvendelse af en slægtstavle, som ikke optages af teologerne, er Ismaels slægtstavle, symbolet på islam.

Og dette er navnene på Ismaels sønner, ved deres navne, efter deres slægter: Ismaels førstefødte, Nebajot; og Kedar og Adbe'el og Mibsam, og Mishma og Duma og Massa, Hadar og Tema, Jetur, Nafish og Kedma. Dette er Ismaels sønner, og dette er deres navne, efter deres byer og efter deres borge; tolv fyrster efter deres folk. 1 Mosebog 25:13–16.

Når definitionerne af disse tolv navne samles til et udsagn, lyder det således: »Profetisk er Ismaels efterkommere et frugtbart mørkhudet folk, der er kendt som krigere, men som historisk og profetisk er bedrøvet den 11. august 1840 og derefter den 11. september 2001. De kaldes Østens børn i den bibelske historie. De stammer fra Arabien, hvor de vellugtende krydderier, som blev anvendt i den hebraiske helligdomstjeneste, dyrkes. Ordet »assassiner« er afledt af islamisk historie og repræsenterer død, som frembringes i stilhed. På korstogenes tid indesluttede, omringede og belejrede islam det katolske Europa, men deres efterfølgende tilbageholdenhed markerede ankomsten af vederkvæggelsen fra 1840 til 1844 og ligeledes fra 9/11 frem til søndagslovskrisen. Definitionerne af de tolv navne på Ismaels sønner er alle gengivet i det foregående udsagn ved fed skrift.«

De tolv navne i Ismaels slægtslinje udgør tretten, hvis Ismael medregnes på listen. Tretten er det symbolske tal for »oprør«, hvilket er det, Hagar gjorde, og som førte til, at Abraham lod Hagar og Ismael drive bort. Paulus bruger denne hændelse til at beskrive bortdrivelsen af det gamle Israel som Guds pagtsfolk, samtidig med at Han oprettede en pagt med Sin kristne brud.

For der er skrevet, at Abraham havde to sønner, den ene med en trælkvinde, den anden med en fri kvinde. Men han, som var af trælkvinden, blev født efter kødet; men han, som var af den frie kvinde, ved løftet. Dette har en billedlig betydning; thi disse kvinder er de to pagter; den ene fra Sinaj bjerg, som føder til trældom, og det er Hagar. For denne Hagar er Sinaj bjerg i Arabien og svarer til det nuværende Jerusalem, som er i trældom med sine børn. Men det Jerusalem, som er oventil, er frit, og det er vor alles moder. For der er skrevet: Fryd dig, du ufrugtbare, som ikke føder; bryd ud og råb, du som ikke har fødselsveer; thi den forladte har mange flere børn end hun, som har mand. Men vi, brødre, er, ligesom Isak var det, løftets børn. Men ligesom dengang han, som var født efter kødet, forfulgte ham, som var født efter Ånden, således er det også nu. Men hvad siger Skriften? Driv trælkvinden og hendes søn bort; thi trælkvindens søn skal ingeniunde arve sammen med den frie kvindes søn. Altså, brødre, er vi ikke trælkvindens børn, men den frie kvindes. Galaterbrevet 4:22–31.

Ismael er et symbol på islam, og Hagar, Ismaels mor, er symbolet på dødens pagts kirke. Isak er et symbol på kristendommen, og Sara er symbolet på livets pagts kirke. Af denne grund havde Ismael tolv sønner, for tolv er et symbol på Guds pagtsfolk, og islam er en forfalskning af Guds pagtsfolk.

Der er to slægtsregistre for Kristus i evangelierne. Det ene i Matthæus og det andet i Lukas.

Og Jakob avlede Josef, Marias mand; af hende blev Jesus født, som kaldes Kristus. Således er alle slægtleddene fra Abraham til David fjorten slægtled; og fra David indtil bortførelsen til Babylon fjorten slægtled; og fra bortførelsen til Babylon indtil Kristus fjorten slægtled. Jesu Kristi fødsel gik således til: Mens hans moder Maria var trolovet med Josef, før de kom sammen, viste det sig, at hun var med barn ved Helligånden. Matthæus 1:16–18.

Matthæus' slægtsregister identificerer tre lige perioder på fjorten, som tilsammen udgør én periode på toogfyrre. Kristus er pagthistoriens omega i relation til Moses som pagthistoriens alfa. Moses profeterer, at Kristus skulle være "ligesom ham selv". Moses havde tre perioder på fyrre år i sit hundrede og tyve år lange liv. Hver fyrreårige periode i Moses' liv, når den lægges linje på linje, ender ved Kadesh, et symbol på 1863 og søndagsloven. Kristi tre perioder ender ved David, fangenskab i Babylon og Kristus, der stadfæster pagten med sit blod på korset. David repræsenterer ophøjelsen af den sejrende menighed ved søndagsloven, og den anden linje identificerer de dårlige jomfruer, der føres til Babylon, ved søndagsloven. Den tredje periode ender ved korset, som endnu en gang er et forbillede på søndagsloven, hvor Kristus stadfæster Abrahams pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind og Noas pagt med den store skare.

Hvad der kan forstås, når disse to linjer lægges oven over hinanden, er forbløffende. Moses' hundrede og tyve år forbindes med Noas 120 år, og Kristi toogfyrre slægtled forbindes med antikrists herredømme i toogfyrre symbolske måneder ved søndagsloven.

Og Herren sagde: Min Ånd skal ikke altid strides med mennesket, fordi også det er kød; dog skal dets dage være hundrede og tyve år. 1 Mosebog 6:3.

Sammen med Matthæus' slægtstavle, som fremhæver Abrahams pagt, går Kristi slægtstavle, sådan som den fremstilles af Lukas, helt tilbage til skabelsen og fremhæver således livets pagt, som Adam brød i Eden. Lukas' slægtstavle begynder med Jesus og går baglæns gennem Hans slægt helt tilbage til Adam, som identificeres som Guds søn. Linjen ender med den fuldkomne anden Adam, og den begynder med den fuldkomne første Adam. Fra den første Adam til den anden Adam fremstilles der 77 generationer.

Skriftens slægtsregistre repræsenterer sandhedslinjer. Vi har netop identificeret adskillige, som langt overstiger det nødvendige antal vidner, der kræves for at stadfæste en sandhed. Slægtslinjerne indeholder stemmen fra historiske opfyldelser og fremtidige forudsigelser, og de indeholder Palmonis stemme, den vidunderlige hemmeligheders Tæller, idet de talmæssige gåder, som er lagt ind i linjerne, udgør en anden stemme. Disse to stemmer høres sammen med endnu en tredje stemme, den vidunderlige Lingvists stemme, han som skabte og styrer alle ting, herunder navnene på mennesker, steder og ting.

Da Johannes vendte sig om for at se stemmen bag sig, var den som lyden af mange vande, og da Daniel havde det samme syn, var Hans røst som en mangfoldigheds røst. Skrifternes overfladiske budskab såvel som de navne, der findes i budskabet, og også tallene inden for budskabet er tre røster i ét afsnit. Når man tager en linje med de tre røster og lægger den hen over toppen af en parallel linje, bliver tre røster til mange røster.

Og en røst udgik fra tronen og sagde: Pris vor Gud, alle I hans tjenere, og I, som frygter ham, både små og store. Og jeg hørte ligesom røsten af en stor skare og ligesom røsten af mange vande og ligesom røsten af vældige tordenskrald, som sagde: Halleluja! thi Gud Herren, den Almægtige, regerer. Åbenbaringen 19:5, 6.

Nogle af de mest betydningsfulde slægtsrækker findes blandt Israels konger. De første syv konger i Israel, det nordlige rige, ender med Akab, Jesabel og Elias og repræsenterer således søndagsloven. Rækken af de sidste syv konger i de nordlige stammer begynder ved søndagsloven og ender ved menneskenes prøvetids afslutning, når Mikael står frem i Daniel 12. De første syv konger i Juda fremstiller historien fra søndagsloven, indtil Mikael står frem, og de sidste syv konger identificerer den historie, der leder frem til søndagsloven. To genealogiske linjer, som begge rummer en alfa-historie og en omega-historie. Alfa-historien er perioden fra 11. september til søndagsloven, og omega-perioden er fra søndagsloven til prøvetidens afslutning. De første syv konger i Israel svarer til de sidste syv konger i Juda; og de sidste syv konger i Israel svarer til de første syv konger i Juda.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

„Vær standhaftig indtil enden“

„[Åbenbaringen 1,1.2 citeret.] Hele Bibelen er en åbenbaring; thi al åbenbaring til mennesker kommer gennem Kristus, og alt samler sig om ham. Gud har talt til os ved sin Søn, hvis vi tilhører ved skabelse og ved forløsning. Kristus kom til Johannes, forvist på øen Patmos, for at give ham sandheden for disse sidste dage, for at vise ham det, som snart må ske. Jesus Kristus er den store forvalter af den guddommelige åbenbaring. Det er gennem ham, at vi har kundskab om, hvad vi skal se hen til i de afsluttende scener af denne jords historie. Gud gav denne åbenbaring til Kristus, og Kristus meddelte den til Johannes.“

„Johannes, den elskede discipel, var den, der blev udvalgt til at modtage denne åbenbaring. Han var den sidste overlevende af de først udvalgte disciple. Under den nytestamentlige husholdning blev han æret, således som profeten Daniel blev æret under den gammeltestamentlige husholdning.“

Den undervisning, der skulle meddeles Johannes, var så vigtig, at Kristus kom fra himlen for at give den til sin tjener og sagde til ham, at han skulle sende den til menighederne. Denne undervisning skal være genstand for vort omhyggelige og bønfulde studium; for vi lever i en tid, hvor mennesker, som ikke står under Helligåndens undervisning, vil indføre falske teorier. Disse mænd har stået på høje poster, og de har ærgerrige planer, som de vil gennemføre. De søger at ophøje sig selv og at omvælte hele tingenes fremtræden. Gud har givet os særlig undervisning for at værne os mod sådanne. Han bød Johannes skrive i en bog det, som skulle

finde sted i de afsluttende scener af denne jords historie.

„Efter tidens udløb betroede Gud sine trofaste efterfølgere de dyrebare principper for den nærværende sandhed. Disse principper blev ikke givet til dem, som ikke havde haft nogen del i forkyndelsen af den første og den anden engels budskab. De blev givet til de arbejdere, som havde haft del i sagen fra begyndelsen.”

„De, som er gået igennem disse erfaringer, skal stå faste som en klippe på de principper, der har gjort os til syvendedagsadventister. De skal være medarbejdere med Gud, idet de sammenbinder vidnesbyrdet og besegler loven blandt Hans disciple. De, som tog del i grundlæggelsen af vort værk på et fundament af bibelsk sandhed, de, som kender de mærker på vejen, der har udpeget den rette sti, skal anses for medarbejdere af den højeste værdi. De kan tale ud fra personlig erfaring om de sandheder, der er blevet dem betroet. Disse mænd må ikke tillade, at deres tro forandres til vantro; de må ikke tillade, at den tredje engels banner tages ud af deres hænder. De skal holde fast ved begyndelsen af deres tillid indtil enden.”

„Herren har erklæret, at fortidens historie skal gentages, idet vi træder ind i det afsluttende værk. Hver sandhed, som Han har givet til disse sidste dage, skal forkyndes for verden. Hver søjle, som Han har grundfæstet, skal styrkes. Vi kan ikke nu træde bort fra den grundvold, som Gud har lagt. Vi kan ikke nu gå ind i nogen ny organisation; for dette ville betyde frafald fra sandheden.”

Det medicinske missionsarbejde må renses og lutres for alt, hvad der ville svække de troendes tro på Guds folks tidligere erfaring. Eden, det skønne Eden, blev vanæret ved syndens indførelse. Der er nu behov for at genkalde erfaringen hos de mænd, som spillede en rolle i grundlæggelsen af vort arbejde i begyndelsen.

„Fra tid til anden læser vi dødsmeddelelserne om verdens store mænd. Deres tid kom pludseligt, som i et øjeblik. Mange, som antages at være ved godt helbred, dør efter et festmåltid eller efter at have lagt selviske planer for deres egen ophøjelse. Ordet lyder: »Han har sluttet sig til sine afguder; lad ham være.« Dette betyder, at Herren ikke længere beskytter ham mod skade. En pludselig død indtræffer, og hvad er hans livsværk værd? Hans liv har været en fiasko. Træet falder, fordi den kraft, som har opretholdt det, forlader det til dets afgudiske offer.“

„Mænd og kvinder er opslugte af at søge efter noget at nyde. De sælger deres sjæle for intet, og Gud trækker sin langmodige overbærenhed tilbage. De overlades til deres eget valg.”

„Der er sådanne, som, samtidig med at de bekender at tro den nærværende sandhed, har fornedret deres tro og nægtet at vandre i lyset. Hvem vil nu lægge deres selviske, verdslige principper til side? Hvem vil nu stræbe efter at indse sjælens værdi? Hvad gavner det et menneske, om det vinder hele verden, men mister sin egen sjæl? Eller hvad vil et menneske give til gengæld for sin sjæl? Hungrer og tørster I efter livets brød og frelsens vand? Indser I værdien af de sjæle, for hvem Kristus døde? Lever de, som burde være kristne, op til deres trosbekendelse? Er de bevidste om sjælens værdi? Stræber de efter at rense deres sjæle ved lydighed mod sandheden?” Manuscript Releases, bind 20, 150, 151.